

Een hoogbegaafde hond in huis?

Bestaat
hoogbegaafdheid bij
dieren?

Ann Meersman, onze
secretaris, denkt van
wel. Ze merkt alvast iets
op bij hun nieuwe
hondje, Jolie.
Lees dit leuke, maar
zeer herkenbare
verhaal!

Eind april vorig jaar heeft ons hondje van 12 jaar na maandenlange behandelingen tegen een agressieve mastceltumor de strijd verloren. Wijselijk, maar met ondraaglijk veel pijn in het hart hebben we besloten haar te doen inslapen. Onze trouwe viervoeter was er plots niet meer... Het verdriet en gemis beleefden we intens, weliswaar elk op onze eigen manier. Het leeg gevoel in huis was akelig. Samen met je hond geef je ook een hele wereld van gewoontes, routines en spulletjes af.

Ik kon maar niet wennen aan die nieuwe situatie zodat de beslissing om een nieuw hondje in huis te halen al gauw genomen werd. Uit respect voor dochterlief haar studies hebben we daarmee gewacht tot in de grote vakantie. We hadden een puppy'tje op het oog, maar enkele dagen voordat we het diertje mochten afhalen, sloeg het noodlot weer toe: in de puppynest was een ziekte uitgebroken en één voor één zijn de beestjes eraan bezweken. Dus werd onze zoektocht naar een nieuw huisgenootje hervat.

En zo botsten we midden juli op ons Jolie, een Maltezerteefje van nét acht weekjes. Een vreemd gevoel als je daar plots met een wit bolletje wol van 1 kg in je handen staat en beseft dat dit het komende decennium ons nieuwe hondje wordt. De eerste nachten bij ons thuis heeft Jolie vreselijk gehuild! Iets wat door merg en been gaat als je beseft dat je het beestje van haar moeder, broertjes en zusjes hebt weggehaald. Overdag ging het stukken beter. Jolie had veel interesse in nieuwe speeltjes en bruisde van energie. Wanneer we een

speelgoedje weggooiden met de opdracht “zoek”, bracht ze het onmiddellijk weer terug en gooide het uitnodigend voor je voeten om verder te spelen. Alles in haar omgeving ging ze verkennen, alles had ze gezien of gehoord.

Het eerste wandelingetje werd een ware ramp: Jolie weigerde te stappen en als ze toch enkele pasjes deed, had ze gegarandeerd op de grond een steentje, een takje, een blaadje, een pluimpje, een stukje papier of een sigarettenpeuk gevonden! Onvoorstelbaar wat je op de grond zoal aantreft... Geen seconde mochten we Jolie uit het oog verliezen tot ze meestal al knikkebollend in slaap viel. Oef, dan hadden we eindelijk eens wat rust.

Ik kon me niet herinneren dat we met ons vorig hondje zoveel werk hadden. Aanvankelijk kon ik dit enkel wijten aan het feit dat het wellicht een aanpassing was om weer een jong beestje in huis te hebben. Of was ik plots 12 jaar ouder en kon ik niet meer zo goed tegen het energieke, jonge leven? We besloten op aanraden van iemand om eind augustus met Jolie naar een hondenschool te gaan, iets wat we met onze vorige viervoeter nooit gedaan hebben. Maar Jolie enkele positieve uitdagingen aanbieden en iets socialer maken naar andere honden toe leek ons geen slecht idee.

De allereerste les in de puppyklas durfde Jolieke geen poot te verzetten en dook in elkaar als er een andere hond te dicht in haar nabijheid vertoefde, wat ergens wel te begrijpen viel gezien de grootte van de “klasgenootjes”... Na een aantal lessen reageerde ze behoorlijk enthousiast als ze op de parking van de hondenschool toekwam! Ook de oefeningetjes en commando's zoals “volgen”, “zit”, “liggen”, “staan”, “wachten” en “voor” bleek ze vrij snel onder de knie te hebben.

Het viel mij na een maand op dat Jolie zich begon te vervelen... Als de andere puppy's hun oefeningen uitvoerden en Jolie dus even moest wachten tot zij weer aan de beurt was, begon ze allerlei streken uit te halen: in het gras bijten, takjes zoeken, putten graven en noem maar op. Ze hoorde in de verte de kerkklokken luiden, ze zag een vliegtuig in de lucht, ze hoorde ergens in de weide een koe loeien, enfin dingen die de “klasgenootjes” duidelijk ontgingen. En ja, het ging eigenlijk van kwaad naar erger, want zelfs bepaalde commando's begon ze fout te doen : “liggen” gebeurde plots niet meer op de buik, maar rollend op de rug... Ze keek ons dan aan met een veelzeggende blik van “Tja, da's ook liggen, hé?”

Ik kreeg een serieus déjà-vugevoel : hadden we jaren geleden al niet eerder zoiets vergelijkbaars meegemaakt met ons kind? Ja, die begon uit pure verveling ook fouten te maken in een reeks gemakkelijke rekenoefeningen...

Normaal gezien blijven de puppy's in de “puppyklas” tot de leeftijd van 6 maanden vooraleer ze doorschuiven naar de A-klas. Dit onder meer omdat een hond van die leeftijd de aangeleerde commando's dan pas écht begrijpt en verankert in zijn brein. Het gedoe met Jolie was de voorzitter ook opgevallen en hij raadde aan om Jolie op haar 4 maanden reeds naar de A-klas door te schuiven. Hij beweerde dat ons hondje niets meer kon bijleren in de puppyklas en dat ze aan nieuwe uitdagingen toe was.

Dus schoven we in oktober op naar de volgende klas. Al vrij snel werd duidelijk dat Jolie ook daar bij de “beste leerlingen” hoorde. En geloof het of niet, maar toen ze 6 maanden was, werd ons aangeraden om deel te nemen aan de overgangsproeven om naar de B-klas te mogen. Iets waar Jolie glansrijk op geslaagd was met 99%!

En ja, het verhaal stopt daar nog niet, want Jolie blijkt ook in de B-klas een uitmuntende leerling te zijn tussen de andere honden. Ze krijgt nu “differentiatieoefeningen”: de opdrachten worden voor haar aangepast in tijd en afstand.

Tja, misschien hebben onze reguliere schoolsystemen toch nog iets te leren van een gewone hondenschool waar er blijkbaar, weliswaar na een overgangsproef, vrijer omgesprongen wordt met het doorschuiven van de ene klas naar de andere?

Is Jolie hoogbegaafd? Ik weet het niet! Ik kan enkel vanuit vroegere ervaringen en expertise, opgedaan door o.a. Bekina, vaststellen dat er een aantal “kenmerken van hoogbegaafdheid bij kinderen” te reflecteren valt op onze hond. Zo bijvoorbeeld : een hoog leertempo, grote interesse in de wereld om zich heen, bruisen van energie, weinig slaap nodig hebben, over een goed geheugen beschikken, lange concentratie, goed begripsvermogen, alert zijn, creatief zoeken naar oplossingen, ...

Enkele voorbeelden : (tussen 8 weken en 7 maanden)

- Op 8 weken volledig doorhebben hoe het spelletje apporteren gaat, is wel héél vroeg.
- Als je vraagt om een bepaald speeltje uit haar speelgoedbakje te halen, brengt ze wel degelijk het juiste voorwerp.
- Als iets niet lukt op manier A, dan probeert ze het op manier B of C tot ze succes bereikt. Vb. We staan toevallig aan de andere kant van een afsluiting en roepen haar. Ze zal eerst proberen om door de draad heen te geraken, maar als dat niet lukt, zoekt ze een weg eromheen om toch tot bij ons te geraken. De meeste honden blijven bij hun eerste gedacht en geven snel op als iets niet lukt.
- Blijkbaar maakt ze ook bijzondere associaties: toen ik het PMD in de blauwe zak aan het vergaren was, bracht ze vanuit de woonkamer haar plat genepen “speelgoedfles” en kwam die naast de PMD-zak neerleggen...
- Ze kan een taakje onderbreken (vb. iets apporteren) voor een drank- of plaspauze en daarna zonder probleem de taak verder zetten.
- Als we een speeltje wegstoppen zodat ze het daarna niet meteen kan weervinden, dan volstaat het vaak om te zeggen waar we het verstopt hebben. Vb. De krokodil zit in de buis.

- Wanneer je een handdoek over een hondenkoekje legt, slaagt ze er binnen de 5 seconden in het koekje te pakken te krijgen door de handdoek te verwijderen.
- Een speeltje is onder de zetel terecht gekomen. Ze probeert eerst zelf om het te bemachtigen. Als dat écht niet lukt, komt ze onze hulp “vragen” door ons mee te lokken naar die zetel en met haar neusje de juiste richting te tonen waarin we het speeltje kunnen vinden. Als wij zelf ook het speeltje niet kunnen bereiken, ziet ze dat we hulpmiddelen gebruiken zoals een stok. Soms komt ze die stok al brengen...
- Jolie kan zonder probleem een kwartier à twintig minuten met eenzelfde spel bezig zijn (als zij dit interessant vindt). Zij laat zich dan weinig of niet afleiden door andere prikkels rond zich.
- Terwijl ik dit artikel schrijf, is Jolie er in geslaagd om een draaidop van een fles te krijgen...

Zo kan ik nog een tijdje blijven doorgaan. De vraag die in mij dan soms opkomt, is of Jolie haar intelligentie komt door “nature” (aangeboren) of door “nurture” (opvoeding). Wellicht een combinatie van beide? Sommige mensen kennen blijkbaar het antwoord: “Je bent er veel mee bezig”. Weer dat déjà-vugevoel: zei men dat op school destijds ook niet van ons dochtertje? Enfin, ik heb toch “iets” geleerd uit het verleden: ik trek me van die commentaar niet veel meer aan. Jolie is onze hond en we doen gewoon samen leuke dingen : wandelen, spelen, rennen, ravotten, naar de hondenschool gaan,...

Wist je trouwens dat een hond sneller moe wordt van na te denken dan van een fikse wandeling? En wist je dat je op internet allerlei leuke “denkspelletjes voor honden” kan vinden?

denkspellenvoorjehond.jouwweb.nl/

Tot slot nog even de volgende bedenking:

Iemand uit onze vriendenkring beweerde dat op de één of andere vreemde manier DIT hondje in ons gezinnetje moest komen. Misschien omdat wij vanuit ervaring al “een beetje” weten over hoe je kunt omgaan met hoogbegaafde kinderen? We zullen het nooit weten natuurlijk, maar één ding is zeker: Jolie is meer dan welkom in ons gezin en het doet deugd om te zien hoe ze vrolijk rondhuppelt, rent en speelt in de tuin, om te zien hoe blij en gelukkig ze is omdat we haar “een beetje” begrijpen.

Ann Meersman
17 maart 2016

Update:

Gisterenavond heeft Jolieke, weliswaar op aanraden van de voorzitter van de hondenschool, meegedaan aan de overgangsexamens.

Resultaat : Ja, jullie raden het al :

Jolieke is glansrijk geslaagd en mag dus wéér een klas opschuiven.

Ze zit nu in de C-klas, wat écht wel uitzonderlijk is voor een hondje van 10 maanden !

Dit is momenteel hét gespreksonderwerp op de hondenschool...

En ik maar zwijgen over "hoogbegaafdheid"...

Echt grappig !!!

